

Sygn. akt XI W 5193/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Paulina Adamska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 19 maja 2017 roku, 4 lipca 2017 roku, 23 lutego 2018 roku w W.

sprawy przeciwko **Z. K.**

synowi B. i L.

urodzonemu (...) w G.

obwinionemu o to, że:

w dniu 12 stycznia 2016 roku ok. godz. 11:20 w W. na ulicy (...), kierując pojazdem marki M. (...) o nr. rej. (...), zaparkował na chodniku, utrudniając ruch dla pieszych,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 47 ust. 1 pkt 1 Pord,

I. obwinionego Z. K. niewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 5193/16

UZASADNIENIE

Z. K. został obwiniony o to, że w dniu 12 stycznia 2016 roku około godziny 11:20 w W. na ulicy (...), kierując pojazdem marki M. (...) o nr. rej. (...), zaparkował na chodniku, utrudniając ruch dla pieszych, tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 47 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Na podstawie całości materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 stycznia 2016 roku około godziny 11:20 w W. na ulicy (...) funkcjonariusze Policji K. S. i K. K. podjęli interwencję wobec kierującego samochodem marki M. (...) o nr. rej. (...) obwinionego, który zaparkował pojazd na chodniku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

1. wyjaśnienia obwinionego (k. 36),
2. zeznania świadka K. S. (k. 50-51),

3. notatkę urzędową (k. 1),

4. dokonane w toku rozprawy oględziny filmu i zdjęć na płytach z k. 33 i 34.

Obwiniony Z. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił w szczególności, że zaparkował w tym miejscu, ale pozostawione było 1,7 metra szerokości chodnika dla pieszych, co zmierzył tego samego dnia po interwencji policjantów. Przedstawił na materiale fotograficznym i filmowym miejsce zaparkowania pojazdu w trakcie interwencji.

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dał podstaw do przypisania obwinionemu popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Wyjaśnienia obwinionego co do miejsca zaparkowania pojazdu nie są sporne, znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka K. S.. Okoliczność ta nie budzi zatem żadnych wątpliwości Sądu. Sąd uznaje wyjaśnienia obwinionego i świadka K. S. za wiarygodne. Zeznania świadka K. K. nic do sprawy nie wniosły – świadek nie pamiętała okoliczności przedmiotowej interwencji z dnia 12 stycznia 2016 roku.

Zebrany materiał dowodowy nie potwierdził, że obwiniony zaparkował samochód – jak stanowi zarzut – utrudniając ruch pieszym. Zdaniem Sądu pojazd stojący w tym miejscu, przy znacznej szerokości chodnika i pozostawieniu 1,7 m jego szerokości dla pieszych, nie został zaparkowany w sposób utrudniający ruch pieszym.

Świadek K. S. w swoich zeznaniach ogólnie powoływał się na fakt, że pojazd obwinionego był nieprawidłowo zaparkowany – stał na chodniku.

Wykroczenie z art. 97 kw polega na wykroczeniu przeciwko innym niż wcześniej wskazane w Kodeksie wykroczeń przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Artykuł 47 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym stanowi:

1. Dopuszcza się zatrzymanie lub postój na chodniku kołami jednego boku lub przedniej osi pojazdu samochodowego o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 2,5 t, pod warunkiem że:

- 1)** na danym odcinku jezdni nie obowiązuje zakaz zatrzymania lub postoju;
- 2)** szerokość chodnika pozostawionego dla pieszych jest taka, że nie utrudni im ruchu i jest nie mniejsza niż 1,5 m;
- 3)** pojazd umieszczony przednią osią na chodniku nie tamuje ruchu pojazdów na jezdni.

2. Dopuszcza się, przy zachowaniu warunków określonych w ust. 1 pkt 2, zatrzymanie lub postój na chodniku przy krawędzi jezdni całego samochodu osobowego, motocykla, motoroweru, roweru lub wózka rowerowego. Inny pojazd o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 2,5 t może być w całości umieszczony na chodniku tylko w miejscu wyznaczonym odpowiednimi znakami drogowymi.

W ocenie Sądu analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie niniejszej, nie pozwala na ustalenie, że obwiniony utrudnił ruch pieszym. Jedyne lakoniczny zapis w notatce urzędowej (k. 1) wskazuje, że „pojazd utrudniał przejście pieszym”. Świadek sporządzający notatkę nie sprecyzował, czy w przedmiotowej sytuacji faktycznie nastąpiło utrudnienie ruchu i na czym ono miałyby polegać. Powtórzyć należy, że analiza zdjęć i materiału filmowego w powiązaniu z wyjaśnieniami obwinionego i zeznaniami wskazanego wyżej świadka nie wskazuje na to, że do takiego utrudnienia doszło.

Oczywiste jest natomiast, że – wobec treści przytoczonego wyżej przepisu Prawa o ruchu drogowym - obwiniony zaparkował samochód w przedmiotowym miejscu nieprawidłowo i w przyszłości winien stosować się do wszystkich reguł poprawnego zatrzymywania i postoju samochodu na chodniku.

Sąd orzeka natomiast w granicach zarzutu wniosku o ukaranie, a postępowanie dowodowe nie potwierdziło, że obwiniony, parkując pojazd, utrudnił ruch pieszym.

Dlatego Sąd uniewinnił obwinionego Z. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

W tej sytuacji koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.